

Record amarg

Un relat de: [*La flama de l'oest*](#)

No sé per on començar.

Fa tant de temps, com d'anys és jove la lluna d'aquell agost molest.

Acostumava a escriure, quan encara les fulles dels arbres s'aguantaven d'un fil, al bell mitg dels arbres que ja eren, d'un color daurat.

En fa de temps d'allò.

El meu delit per seguir escrivint, era una flama que cremava cada dia i es feia més gran, conforme la curiositat abivava el foc etern.

Aquell dia, tot flaquejant, vaig saver, dolguda, que la flama s'havia consumit. Allà on abans hi havia una espelma ara en jèia nomès, un tros de cera freda.

Aquell 30 d'agost, vaig perdre. La coïssor dels ulls, avegades encara retorna als meus ulls com un murmuri incandecent.

Encara recordo els moments de germanor, els bancs on solíem escriure hores, sense tenir en compte l'estació de l'any.

M'anomenaven, la flama de l'oest.

Segurament, era la més diferent de tots ells.

Tenia família, i tots els moments que podia, m'endinsava en aquell bosc, pera acabar sentada en aquells bancs on sempre, trobaves algú que et feia somriure.

Jo no era important per la meva família, per això, aquella olor de esperança i amor que respirava, em feia sentir com si mai n'hagües necessitat. Ells eren la meva essència.

Vaig lluitar per entrar al món, com lluitarè per deslliurar-me'n.

Durant anys, he estat reconstruint la espelma, aquella que em feia viure, malgrat que cada intent queda sempre, ofegat per el meu desànim.

Per les nits em desperta aquell somni d'estiu, del qual encara ara, en desperto banyada de suor.

Deslliurar-me d'ell, em crema furtivament el petit cor, ja desgastat pels vells anys de solitud. Cansada de la vida crüel, faig el meu últim relat, tot conclouent, terribles anys en la fosc de el dia, i en la claror de la nit.

Plena d'esperança per a dies millors, i amb llàgrimes calentes als ulls, aquí enterro definitivament, els meus records passats, els bons i dolents moments, aquests últims han ocupat gran part de la meva vida. El meu present, és borròs, la part que deixo oblidada en els racons de la meva ment, i el futur, és més borròs encara, poc nítid, ja que els ulls es closen cada cop més i l'ànima se m'escapa entre els dits.

Últim relat que cau, com la fulla de tardor groguenca que es despren, al fort bufar del vent.

La flama de l'oest.